

Bartimeus

Nincs saját neve, csak az apja után hívják úgy, hogy a Timeus fia. Bar: azt jelenti fia. Bartimeus, a Timeus fia ott ült az út mellett és koldult.

Egy névtelen senki. Minden nap ki kell kísérni az út mellé, hogy összekoldulja azt, ami az aznapi betevőre szükséges.

Lakóhelye Jerikó, foglalkozása koldus. Munkahelye az út széle.

Egy forgalmas úton jönnek-mennek az emberek. Elkap félmondatokat, szavakat, abból próbálja összeállítani az igazságot, ami ritkán sikerül.

Pedig a legszebb városból kivezető út mellett koldul. Jerikót tartották akkor a legszebb városnak. A pálmák városának. Virágzott a balzsam és termelték azt, amiből aztán különböző illatos és gyógykenőcsöket készítettek. Jerikó a balzsam városa.

A minap találkoztam valakivel. Nem régen arra jártam a házuk felé és mondom: nem bírta a fügefátok ezt a hideg telet, nem fakadt ki, úgy látszik megfagyott. Fügefánk? Milyen fügefánk? Mondom: a szomszéd ház előtt van egy óriási nagy fügebokor, az egész környéken nem ismerek olyan nagyot. Sose tűnt még fel a szomszéd ház előtt? Nem.

Eladó vityilló.

Ennél súlyosabb formái is vannak a vakságunknak. Beszélget néhány házaspár együtt, és az egyik férfi durván beszél a feleségéről, meg a feleségéhez és olyanokat is elmond ott, ami nem helyes. Olyan hangon semmiképpen nem helyes. Az asszony szeme megtelik könnyel, aztán már nem tudja tartani: végigcsorog az arcán. Kimegy, megmossa az arcát, majd visszajön. Próbál mosolyogni, de nem sikerül feloldódnia ez után a durva bántás után. A férfi semmit nem vesz észre.

A végén úgy adódik: ketten maradunk a férfivel. Nagy levegőt meg bátorságot veszek és megpróbálom udvariasan és tisztelettel megemlíteni, hogy valami olyat mondott, ami miatt a felesége sírt. Sírt? Ő nem látta. Miért, mit mondott? Nem szeretném elismételni, de ha úgy gondolja, kérdezzük meg a feléségét. Akkor lépett be az asszony. Azonnal megkérdezte, naivul, mint aki tényleg semmit nem vett észre. „Anyukám, tényleg mondtam valamit, ami megbántott. Mondtál, mondtál, de nem kell abból nagy ügyet csinálni” - próbálta elütni az asszony.

Becsületére legyen mondva a férfinek, hogy kiszedte belőle és bűnbánattal kért ott bocsánatot. Nem hallotta, mit mondott, és nem látta, milyen sebet ütött a hozzá legközelebb álló ember lelkén. Még a könnye is kicsordult miatta. Ez egyfajta belső vakság.

Utazik a buszon egy anyuka meg a négy éves kislánya. A kislányból folyik a szó. Pillanatok alatt mindent megtudunk, hogy mi történt az nap az óvodában. Mondja, mondja, mondja. Anyuka azonban beletemetkezik a folyóiratába.

Folyik a szó, mondja a kicsi. Egyszer csak mintha elválták volna, megáll. Anyjára néz, megtelik a szeme könnyel, és azt mondja: „Anyu, ha már nem figyelsz rám, legalább néz ide egy picit.”

Egy négy éves koldus, nem? Koldulja az anyját. Egy van neki és naponta csak rövid percekre az övé. De ha akkor sem kapja meg? Egyelőre még koldulja, aztán, lehet, hogy mikor szeretné az anyja, hogy vágyakozzék utána, már nem kell. Akkor már valaki más lesz. Vagy megszokja, hogy senkije nincs. Mivel vakok vagyunk, koldussá tesszük a körülöttünk élőket, vagy koldusokká leszünk mi magunk.

Így koldulják az öregjeink a törődésünket, a beszámolóinkat. Így koldulják talán a hozzánk legközelebb élők azt a kis elismerést, biztatást, bátorítást, hálát, amit tőlünk kellene megkapniuk, és ami egy fillérbe nem kerülne, de attól lenne meleggé az otthoni légkör.

De keresztülnézünk egymáson, mint az üvegen. Nem látjuk egymást. Ezért nem látjuk meg a szükségét sem, és koldussá válnak a hozzánk legközelebb állók is.

Hogyan jutott Bartimeus látásra?

Hallott Jézusról. Elhitte azt, amit hallott. És amikor ott volt Jézus, kiáltott hozzá.

Hallott róla. Ez nincs itt leírva, de egészen bizonyos, hogy hallhatott, mert amikor meghallja, hogy Jézus jön ott, akkor kiabálni kezd: "Dávidnak Fia, Jézus!" Tudta tehát, hogy Ő a Messiás, ezt komolyan is vette, és vállalta. Ott a járókelőktől sok mindent hallhatott. Talán még azt is hallotta, hogy ez a Jézus vakokat is meggyógyított. Akkor őt is meg tudná gyógyítani. És ez a jó hír, ez az evangélium, hogy van valaki, aki tudna rajta segíteni, hitet ébreszt a szívében.

Elkezd bízni az ismeretlen Jézusban. Elkezd várni Őt, mert ő nem indulhat neki vakon az országnak, hogy megtalálja, éppen hol van. Egy lehetőség van: ha egyszer Jézus erre járna, és ő találkozhatna vele. Hit ébred a szívében, mivel hogy meg van írva: a hit hallásból van, mégpedig az Isten igéjének a hallásából.

Ez a hit vonzza Jézust. Aki egy picit is bízni kezd Őbenne és tőle várja a megoldást, azt Ő nem kerüli el.

Ott megy el előtte, és akkor Bartimeus elkezd kiabálni. Azt olvastuk, sokan csitították. Hogyne tették volna, életveszélyes volt már akkor Jézust Messiásnak tekinteni. Már elfogatási parancs volt ellene és mindazokat, akik Őt Messiásnak tekintették, kizárták a közösségből. Törvényen kívülivé lettek. Bartimeust azonban nem érdekli semmi. Ez soha vissza nem térő alkalom. Ő nem bánja, akárminek akármi lesz a következménye. Jézus az ő szemében Isten Fia, a Messiás, a Krisztus, ezért tud segíteni rajta. Ezt addig kell mondani, amíg el nem jut Jézus füléhez és szívéhez.

Oda pedig eljutott ez már, mielőtt ő kiabálni kezdett volna. Magához hívja. És érdekes, megkérdezi: "Mit akarsz, mit cselekedjem veled?"

Vajon mit akarhatna? Nem biztos, hogy csak arra gondol Bartimeus, hogy gyógyítsa meg őt. Attól függ, mekkorának látja Jézust. Hátha csak arra gondol, hogy adj egy kicsit több adományt, mint amit ezek a keményszívű járókelők adnak. Te próféta vagy, adj igazi nagy adományt, ne kelljen ide jönnöm egy ideig az út szélére. - Ezt kérhetné. Pontosan a hitét vizsgáztatja Jézus, de Bartimeus azonnal válaszol: "Uram, hogy újra lássak."

A nyomorúságának az alapjait kell megoldani, és alapvető, gyökeres, radikális megoldást csak Jézus tud adni. Ezt most kell tőle elkérni.

"És azonnal megjött a szeme világa és követte Jézust az úton." Valószínűleg Jézust látta meg először, hiszen ott álltak egymással szemben. És ő soha többé nem akar elszakadni attól, aki így segített rajta.